

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ.
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ ἑσπερικόν δρ. 12
Διὰ τὸ ἑσπερικόν δρ. 15

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναζῆ καὶ ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις, καὶ διὰ τὸν ἰδιουτέρου γίται πᾶσα βοήθεια αὐτῆν ἀφορῶσα. Τιμὴ καταχωρίσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 45 ἡ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔση καὶ πολυμαθής. (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Αἰσιμαθὶ γίνονται

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλους καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τεχνουργεῖων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησιν. Προξένους καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἔκδοτου.

Ἐκδίδεται τετράκις τῷ μηνί.

Ἀθήναις, τῆν 5 Ὀκτωβρίου 1855

Τίνες οἱ κυριώτεροι λόγοι τῆς ἐξόχου τῶν Ἑλλήνων παιδείας;

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 132).

Τί δύναται ἐκεῖ νὰ ἐμφυχώσῃ τὸν σκεπτικὸν ἐπιστήμονα νὰ διασκεφθῇ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου, τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ νὰ ἀνερευνήσῃ τῆς φύσεως τὰ μυστήρια; Εἰς τοὺς λιμώττοντας ἐκείνους δούλους ἀποξεξενωμένους ἀπὸ πάσης τοῦ νοῦς ἐξάρσεως καὶ ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπὸ παντὸς καθαρωτέρου καὶ τρυφερωτέρου αἰσθηματός ἐξαρκεῖ μόνη τῶν κοινοτάτων χρειῶν ἢ θεραπεία. Οἱ τρυφηλοὶ καὶ σπαταλῶδεις ἐκείνοι δύνασται δὲν γνωρίζουν ἄλλας παρὰ τὰς κτηνώδεις τοῦ σώματος ἀπολαύσεις. Πᾶσα τῶν τεχνῶν τελειοποίησις, πᾶς τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας ἐξευγενισμός, πᾶς τῆς διανοίας φωτισμός εἶναι ἀγαθὰ ἀνέφικτα καὶ ἀπηγορευμένα εἰς τὸν δούλον, παρὰ δὲ τοῦ δεσπότου ὀλοτελῶς καταφρονούμενα. Ἀμάθεια, προλήψεις, δεισιδαιμονία εἶναι οἱ συνέχοντες τὰ δουρικὰ δεσμὰ σιδηροὶ δακτύλιοι. Καὶ οὐαί εἰς τὴν χεῖρα τὴν θέλουσαν νὰ διαρρήξῃ αὐτὰ! Πῶς εἶναι δυνατόν ἐκεῖ νὰ βλαστήσῃ ἀνθρωπισμός, πῶς δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὸ δίκαιον, τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἀδιάκοπος καταπίσις συμπνίγει πᾶν περὶ αὐτῶν ἐλαφρότατον προαίσθημα, οἱ δὲ δύνασται αἰσθάνονται μόνον ὡς δεσπότης, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς ἄνθρωποι. Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἐλεύθερα πολιτεύματα ἄφιναν ἐκ τούναντιού πᾶσαν ἐπιδέξιον φύσιν ἀνεπηρέαστον καὶ ἀνενόχλητον εἰς τὴν ἐξυτῆς ἀνάπτυξιν, τὴν ἑξαρσιν καὶ τὸν μετewορισμὸν τοῦ σοφοῦ, τὴν ὑψηλὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ, τὴν δριμύτην γολὴν τοῦ σατυρικοῦ δὲν ὑπέθραπτεν ἱεροδικεῖον ἢ νόμος βιβλασταστικός. Ὁ Πλάτων ἐδύνατο, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς δικαστικὴν καταδίωξιν, νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἰδέαν τῆς πολιτείας, ὡς τολμηρὰν καὶ ὅλως ἀντίθετον εἰκόνα τοῦ τότε ὑπάρχοντος Ἀθηναικοῦ πολιτεύματος καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἀφόβως ἔχυνε ὅλην αὐτοῦ τὴν σατυρικὴν καὶ κωμικὴν κακολογίαν ἐπὶ τοῦ Ἀθηναικοῦ δήμου καὶ τῶν ἀρχηγῶν αὐτοῦ.

Εἰς τῶν ἰσχυροτέρων μοχλῶν, ἐνεργῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀφοῦ ἀπαμβλυθῶσιν ὅλα τὰ ἄλλα ἐλατήρια, εἶναι ἡ θρησκεία, ἐπιχέουσα φῶς οὐράνιον εἰς τὸν νοῦν, ἐπισταλάουσα ὑπέργειον παρηγορίαν εἰς τὴν καρδίαν, ἐπισείουσα τρομερὰ φόβητρα εἰς τὴν κακίαν, ὑπισχνουμένη χρηστοτάτας ἐλπίδας εἰς τὴν ἀρετὴν. Ταῦτα δὲν δύναται μὲν νὰ λεχθῶσι καθ' ὅλοκληρίαν περὶ τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ὅμως αὕτη ὑπῆρχεν ὄχι μόνον ἀπηλλαγμένη τῆς δυστήνου ἐκείνης πνευματικῆς καταδυναστείας, δι' ἧς πᾶσα τολμηρὰ σκέψις ἦτο δι' ἀρρήκτων δεσμῶν περιορισμένη παρ' Αἰγυπτίους καὶ Ἰνδοὺς, ἀλλὰ μάλιστα, διὰ τὸ εὐφραντασίωτον καὶ φαιδρὸν τῶν ἑλληνικῶν περὶ θεῶν ἐνοπιῶν καὶ μυθολογημάτων, ἐχρησίμειε τρόπον τινα ὡς πτέρυξ εἰς τὰς μεγαλοφυεῖς ἰδανικὰς ποιήσεις τῶν ποιητῶν καὶ τεχνιτῶν. Εἰς τί ἄλλο παρὰ εἰς τὴν διὰ τῶν ἰδανικῶν μορφῶν τῶν θεοτήτων ἀναπτρωμένην φαντασίαν χρεωστεῖται τὸ καλὸν, τὸ χάριεν, τὸ ἀνεῖμένον καὶ μεγαλοῦρον τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν; Ὀλίγιστα εἶναι τὰ ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, μὴ ἔχοντα κύριον τῆς παραστάσεως αὐτῆς ὑπόθεσιν θεοῦ ἢ περὶ θεοῦ μύθευμα. Πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἡ θρησκεία βοηθὸς τῆς ποιήσεως· διότι ἡ λατρεία εἰ-

χε χρειᾶν ὕμνων, χοροῦδιῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ἐξ ὧν ὕστερον ἐγεννήθη ἡ λυρική καὶ δραματικὴ ποίησις.

Πότε ὁ ἄνθρωπος, ἀφίνων κατὰ μέρος πᾶσαν ἄλλην ἑτεροεῖδῃ ἐνασχόλησιν, δύναται ὀλοσχερῶς καὶ διαρκῶς νὰ σπουδάσῃ περὶ ἓν τι ἔργον τῆς τέχνης ἢ τῆς ἐπιστήμης; Τότε μόνον ὅταν ἡ ἰδία αὐτοῦ εὐπορία καὶ ῥαστώνη ἐπιτρέπωσιν αὐτῷ νὰ μὴ διασκορπίσῃ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, νὰ μὴ διαμοιράσῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς μυρίας μερίμνας καὶ ἀσχολίας, ἀλλὰ νὰ προσηλοῦται ὅλος εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐκλεχθέντος ἔργου καὶ περὶ τούτου μόνον νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐνεργῇ ἢ ὅταν εὐπορία καὶ εὐμάθεια ἐπικρατῶσι τοσοῦτον κοινῶς εἰς ἡν καὶ αὐτὸς ἀνήκει τάξιν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ἐλπίσῃ θεβαίως ζήτησιν, προτροπὴν καὶ ἀνταμοιβὴν διὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἐὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχον μόνον ὀλίγοι τινὲς πολῖται ἔχοντες μετρίους, τὰς ἀπαραιτήτους ἀνάγκας ὑπερβαίνοντας, πόρους, ἢ φιλοκαλίαν καὶ διανοητικὴν παιδείαν ἤτο δύσκολον ἢ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ ἴσως δὲν ἦθελαν ἀναδειχθῶσι ποιηταὶ ὡς ὁ Ὀμηρὸς καὶ Σοφοκλῆς, ῥήτορες ὡς ὁ Δημοσθένης, τεχνῖται ὡς ὁ Φειδίας, φιλόσοφοι ὡς ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων· ἴσως εἰς οὐδεμίαν τῶν λογοποιητικῶν ἢ τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν ἦθελαν ἐπιδείξει οἱ Ἕλληνας τέλεια καὶ ὄντως πρωτότυπα ἔργα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἕλλην πολίτης ἐν Ἀθήναις, ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σικυῶνι, ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἀλλαχοῦ προήχθη διὰ τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας εἰς βαθμὸν τινα εὐχρηματίας, καὶ ἦτο πτωχὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ σπαταλᾶν, ἀλλ' εὐπορὸς πάλιν τοσοῦτον ὥστε νὰ ζητῇ καὶ τι πλεον τῆς θεραπείας τῶν ἀπαραιτήτων χρειῶν, καὶ εὐφύης καὶ εὐπαθῆς πρὸς τὸ νὰ αἰσθάνεται τὰς χρειᾶς τοῦ εὐγενούς ἀνθρωπισμοῦ, διὰ τοῦτο ὁ μὲν ῥήτωρ ὑπῆρχε σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὁ δὲ μεγαλοφυὴς ποιητῆς, ὁ ἔξοχος τεχνίτης· ἐστεφανοῦτο διὰ τῆς δάφνης τῆς αἰδίου δόξης, ἐπευφημεῖτο καὶ θεοποιεῖτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ, πᾶσα εὐγενὴς φύσις ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῇ ὀρμὴν πρὸς ἀνωτέραν τῶν δυνάμεων αὐτῆς ἀνάπτυξιν. Δὲν ἐφοβεῖτο, ἐπιτυγχάνων νὰ ἀποκτήσῃ ἔξοχόν τινα δεξιότητα εἰς τινὰ τῶν ἐλευθερίων καὶ κομψῶν τεχνῶν, μὴ περιέλθῃ εἰς ἐνδειαν καὶ παντελῆ στέρησιν. Διότι τιμαὶ καὶ ἀμοιβαὶ παρηκολούθουν τὴν εὐδοκίμησιν, καὶ μόνος ὁ πρὸς τοὺς ἀντίζηλους ἀγὼν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν κίνδυνόν τινα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀντίζηλοι παρῶρων ἀμοιβαίως ἀλλήλους, πρέθηγον τὴν δξύνοιαν, μετεβόρῳμιζον τὰς κρίσεις τῶν ἀθλοθετῶντων κριτῶν, τὴν φιλοπονίαν τοῦ ἐργαζομένου τεχνίτου, ἐμετρίαζον διὰ τῆς ἐπιμελοῦς ἐπεξεργασίας τὴν ἀκανόνιστον τῆς μεγαλοφυίας αὐτοῦ ὀρμὴν. Δεξιότης καὶ μεγαλοφυία δὲν ἔχουσι χρειᾶν δαψιλοῦς περιουσίας καὶ πλοῦτου. Πόσοι ἐκ τῶν εὐφύων πλουσίων προέβησαν ποτε μέχρις ἀκρότητος εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας; Ἀλλ' ἡ δεξιότης καὶ μεγαλοφυία ἔχουσι χρειᾶν παρατηρητῶν, λατρευτῶν, ἀντιληπτῶρων ἢ προσδοκία εὐμαρείας τινός καὶ ἀπολαύσεως δὲν πρέπει νὰ ἦναι εἰς αὐτοὺς κεκλεισμένη, διότι ὑπομένει μὲν τὴν στέρησιν, ἀλλὰ μόνον χάριν τῆς τέχνης.

Ὁ Ἕλλην φύσει εὐθυμὸς καὶ πρὸς εὐφροσύνην ἐπιβρέπης δὲν ἐδύνατο νὰ κρύπτῃ ἐντὸς ἑαυτοῦ τὰ αἰσθηματά του· καὶ ἐπειδὴ προσέτι τὸ πολίτευμα καὶ ἡ θρησκεία παρεῖχον αὐτῷ συγχῆς ἀφορμὰς πρὸς τὸ συνέρχεσθαι, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἂν τὸ εὐκοινώτητον ὑπῆρχε κυριώτατον τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος γνώρισμα. Ὅθεν καὶ εἰς τὰς πλείστας ἑλληνικὰς πόλεις

ὕπῃον κύκλοι χάριν συνομιλίας, καὶ ἰδίως πρὸς τοῦτο διωρισμένοι οἰκοδομαί, λέγεται καλούμεναι, ὅπου χάριν συνδιαλέξεως καὶ διαχύσεως συνήρχοντο οἱ πολῖται. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν μετεχειρίζοντο προσέτι καὶ τὰς στοάς, τὰς ἀγορὰς, τοὺς προναοὺς καὶ τοὺς περιπάτους. Πρὸ πάντων δὲ τῶν Ἑλληνῶν διεκρίνοντο οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὸ εὐπροσήγορον καὶ δημηλιτικὸν αὐτῶν, καὶ ἡ μεγίστη αὐτῶν διάχυσις ὑπῆρχε τὸ νὰ λαλῶσι σχεδὸν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, εἰς τὰ εἰρημένα μέρη καὶ εἰς τὰ μυροπολεῖα καὶ κουρεῖα, περὶ τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας, περὶ νίκης καὶ ἤττης ἐν πολέμῳ, περὶ ψηφισμάτων τῆς ἐκκλησίας ἐν εἰρήνῃ, περὶ ὑποψηφίων εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τῶν τοιούτων. Εἰς πᾶσαν πόλιν σχεδὸν ὑπῆρχον οἰκοδομαὶ πρὸς δημοσίας ἐστιασεῖς μετὰ τῶν ἀνηκόντων ὑπηρετῶν, καὶ τὰ συμπόσια ταῦτα ἦσαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων συνδεδεμένα καὶ μετὰ αἰδῆς, τ. ε. μετὰ ὕμνων πρὸς δοξολογίαν τῶν θεῶν, πρὸς ἐγκώμιον τῶν ἠρώων καὶ ἐνδόξων πολιτῶν, ἔπαινον τοῦ οἴνου, τῆς ἀρετῆς, τῆς φιλίας, τοῦ ἔρωτος. Οἱ ἀγῶνες τελευταῖον, αἱ πανηγύρεις, αἱ ἐπὶ προσκυνήσει ἀποδημίαι, αἱ ἀμφικτυοναὶ συνήγειρον πανταχόθεν τοὺς ἀνθρώπους, ἐτίθουν πρὸ τῶν ὁμμάτων αὐτῶν τὰ ἀρίστα τῆς τέχνης καὶ φιλοκαλίας ἔργα, ὑπέτρεψον τὸ πνεῦμα τῆς εὐπροσηγορίας καὶ τῆς εὐγενεῖς τέρψεως καὶ διετήρουν ἀκαίαν τὴν περὶ τοὺς ῥήτορας, τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς τεχνίτας τῶν Ἑλλήνων διαθέσιν καὶ σπουδῇ.

Περὶ Βαϊτύλων.

Βαϊτύλοι ὠνομάζοντο κυρίως εἶδος κοινῶν λίθων ἰδρυομένων ἐν περιβλεπτοῖς τόποις ὡς θεῶν σύμβολα καὶ ἐπιχρισμένων ἐλαίῳ, ὄνω ἡ αἷματι. Ἡ συνήθεια τοῦ ἰστᾶναι λίθους τοιούτους φαίνεται ὅτι προῆλθεν ἐκ τῆς ἀνεγέρσεως τῶν μετεώρων ἢ ἀερολίθων ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα οὗτοι κατέπιπτον (Φωτ. Κωδ. 242). Ὁ Εὐσέβιος λέγει ὅτι οἱ Βαϊτύλοι ἐπιστεύοντο ὅτι ἦσαν ἔμφυχοι λίθοι (ἐπενόησε θεὸς Οὐρανὸς Βαϊτύλια, λίθους ἐμφύχους μηχανησάμενος. Εὐσεβ. Ἠδ. γ. Προπαρ. Α. σελ. 37). Ὅθεν ὁ προσωποποιήσας Βαϊτύλους ὠνομάσθη οὗτος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἴλου καὶ τοῦ Κρόνου. Ἰγνη Βαϊτυλολατρείας εὐρήνται παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, τοῖς Φοινίξιν καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἑλλησιν. Ὁ Φώτιος (ἀνωτ.) λέγει ὅτι ὁ Ἀσκληπιάδης ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Λίθωνον πηλείου τῆς ἐν Συρίᾳ Ἡλιουπόλεως εἶδε πολλοὺς Βαϊτύλους, περὶ ὧν διηγεῖτο παραδόξοτατα πράγματα (Λουκ. Ἀλεξ. 30, Θεοφρ. Χαρακτ. 16, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Ζ. σελ. 713). Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ ὁ δοθεὶς τῷ Κρόνῳ λίθος ἵνα καταπῆ ἀντὶ τοῦ Διὸς ὠνομάζεται Βαϊτύλος (Βαϊτύλος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. Ἡσύχ. ἐν λ.) ἄλλως δὲ λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα θάτη (διεθέρη) αἰγὸς σπαργανώσασα τῷ Κρόνῳ δέδοκε. Ὀλίγον ἀνωτέρω τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ ἦν λίθος ἀλειφόμενος ἐλαίῳ καθ' ἑκάστην, ἐν δημοτελεσί δὲ περιστάσει ἐκαλύπτετο μαλλῶ. Ἡ παράδοσις φέρει ὅτι ὁ λίθος οὗτός ἐστιν αὐτός ὁ ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ καταποθεὶς (Παυσ. Θ. 24 §. 5. παράβαλ. καὶ Ζ. 22 §. 3. Τάκτιος Ἱστορ. Β 3).

Περὶ τῆς ἐκ τῆς δὴξσεως μελισσῶν, σφηκῶν κατλ. βλάσης.

Τινὰ τῶν ἐντόμων διὰ τοῦ κεντήματός των ἢ καὶ διὰ τῶν ὄδων, τὰ ὅποια ἐκθέτουν ἐπὶ τὸ κέντημα, διεγείρουσι μετ' ὀλίγον πόνον, φλεγμονὴν καὶ οἰδήμα τοῦ προσβεβλημένου μέρους. Πρὸς κατάπαυσιν τῶν πόνων ἀπαιτεῖται πρὸ πάντων νὰ ἐκβληθῇ τὸ κέντρον διὰ καταλλήλου ἐργαλείου, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ περιλειφθῇ τὸ τραῦμα μὲ ἐλαιον, μέλι, δυνατὴν διάλυσιν τοῦ κοινῶ ἀλατος ἢ μὲ κεκραμμένην διάλυσιν τῆς ἀνθρακικῆς ἀμμωνίας. Ἐν ἑλλείψει δὲ τοιούτων μέσων ἐλαττοῦται ὁ πόνος καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως μολυβδίνου ψυχροῦ ὕδατος (aqua Gulari) ἢ κηπίου γώματος. Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι καὶ τὸ μέλι προσλαμβάνει τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν φυτῶν, τὰ ὅποια χρησιμεύουν πρὸς τροφήν τῶν μελισσῶν, καὶ ἐὰν πλησίον εἰς τὰς κυψέλας εὐρίσκονται δηλητηριώδη φυτὰ, λαμβάνει καὶ τὸ μέλι δηλητηριώδη δύναμιν. Αἱ ἀράχλαι, ἀνήκουσαι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀραχνοειδῶν, θεω-

ροῦνται ὑπὸ πολλῶν ὡς φαρμακερὰ ζῶα, ἀν καὶ ἦναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ μικρότεραι ἀράχλαι, αἰτινες ζῶσιν εἰς τοὺς ψυχροτέρους τόπους δὲν εἶναι φαρμακεραὶ, καθὼς αἱ μεγαλύτεραι καὶ εἰς θερμούς τόπους ζῶσαι. Διὰ τῆς δὴξσεως των προέρχεται πολλάκις ὀδυνηρὰ φλεγμονὴ ἐπὶ τῶν δηχθέντων μερῶν καὶ οἰδήμα, ὃ δὲ δηχθεὶς καταλαμβάνεται ἀπὸ κατῆφειαν, πυρετῶν, λειποθυμῶν καὶ σπασμῶν· τὰ συμπτώματα ταῦτα παρεργονται συνήθως μετὰ 24 ὥρας διὰ τῆς ἐπιθέσεως τινῶν ὀδελλῶν καὶ ἄλλων ἀντιφλογιστικῶν μέσων.

Ὡσαύτως ἡ δὴξις τῆς σκολοπένδρας (Scolopendra morsitans) συνήθως πολυποδαρούσας ἢ ψαλίδας καλουμένης, καὶ εὐρισκομένης εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, δύναται νὰ προξενήσῃ δυνατὴν φλόγωσιν τῶν δηχθέντων μερῶν.

Ἄντιδοτα θεωροῦνται τὸ ἔλαιον, τὸ οἰνόπνευμα μὲ ὀλίγην καυστικὴν ἀμμωνίαν.

Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Μετεωρολογία.

Περὶ βροχῆς, χιόνος, χαλάζης καὶ ἀερολίθων.

Βροχὴ κατ. διάφορα μῦρια ἀτμοῦ καταψυχόμενα σχηματίζουσι τῆς βροχῆς τὴν βάνίδα, ἥτις ὡς βαρυτέρα τοῦ ἰσομεγέθους μορίου τοῦ ἀέρος καταφέρεται εἰς τὴν γῆν, ὅπου καταντᾷ χονδροτέρα παρ' ὅτι ἀρχικῶς ἦτο, ὡς προσλαμβάνουσα καθ' ὄδον καὶ νέας ἀτμίδας.

Ἄλλὰ διατὶ τὸ ψυχρὸ συμβαίνει μᾶλλον εἰς τοῦτο ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸ μέρος τῆς ἀτμοσφαιρας, διατὶ θρέγει ὀκλήθρους μῆνας ἐνίοτε, ἐν ᾧ ἄλλοτε γίνεται ἀνομβρία κατ' αὐτὸν τὸν βροχερὸν μάλιστα καιρὸν τοῦ ἔτους, δὲν ὑπάρχει εὐκολον νὰ εὐρεθῇ ἡ ἀληθὴς αἰτία.

Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα θρέχει πλείοτερον διὰ μιᾶς παρὰ εἰς τοὺς ψυχροὺς τόπους, καθὼς φαίνεται ἐκ τοῦ κατωτέρω πίνακος.

Ἐκατοστῶμ. κατ' ἔτος	
Ἄγ. Δομίγγος	308
Καλκούτα	205
Γένοβα	140
Charlestown	130
Μεδιόλινα	96
Νεάπολις	95
Λούδουον (Λυὸν)	89
Liverpool	86
Βενετία	81
Lille	76
Παρίσιον	36
Μασσαλία	47
Πετρούπολις	46

Κατὰ συμβεβηκὸς ὅμως πολλάκις οἱ θέρειοι τόποι, καθὼς ἡ Πετρούπολις, ὑπάρχουσιν ὑγρότεροι παρὰ τοὺς μεσημβρινούς καὶ εὐκράτους, καθὼς τὰ Μεδιόλινα καὶ ἡ Νεάπολις.

Κατὰ Ἰούλιον 1819 ἔπεσαν εἰς τὴν Bombay 16 ἑκατοστῶμετρα ὕδατος, σχεδὸν τὸ 1/3 τοῦ πίπτοντος εἰς Παρίσιον καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Εἰς δὲ τὴν Καῦέναν ὁ ἀντιναύαρχος τῆς Γαλλίας Ῥουσσὲν (Roussin) εἶδε μετὰ 10 ὥρων 18 ἑκατοστῶμετρα βροχίμου ὕδατος, δηλ. τὸ 1/2 τοῦ συναγομένου εἰς Παρίσιον κατ' ἔτος.

Ἐξ ἐναντίας εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα ἡ βροχὴ πίπτει βραδέως καὶ κατὰ φιλάς βάνιδας· πολλάκις μάλιστα σκορπίζεται εἰς ὀμίχλην.

Χιών κατέχει τὸν μέσον τόπον μετὰ τῆς βροχῆς καὶ τῆς χαλάζης· προέρχεται δὲ ἴσως ἀπὸ τὴν αἰθνήδιον κατάψυξιν τῶν ἀτμῶν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἄλλὰ διατὶ χιονίζει μόνον τὸν χειμῶνα; Ἡ χαλάζα ἀποτελεσμα πολλοῦ ψύχους διατὶ συμβαίνει ἐν καιρῷ τοῦ θέρους (καλοκαίριου);

Συνειδημένοι νὰ λέγωμεν ἀσπρον ὡς τὸ χιόνιον δυσκολευόμεθα ἴσως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εὐρίσκεται χιών κοκκίνη, μάλιστα δὲ εἰς τὰς Ἀλπεῖς. Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐβεβαιώθη ἀπὸ ἀξιοπιστοῦς φυσικοὺς καὶ περιηγητὰς, καθὼς τὸν Ἑλβετὸν Ζωσσούρ. Νομίζουσι δὲ ὅτι τὸ παράδοξον τοῦτο χρώμα προέρχεται ἀπὸ φυτικὰς καὶ μεταλλικὰς οὐσίας, τὰς ὁποίας κινεῖ εἰς τὸν ἀέρα ὁ ἀνεμος, οἱ δὲ ἀπὸ τινὰ μικρὰ ἔντομα ἢ μύκητας.

Χαλάζα· πίπτει μάλιστα κατὰ τὸ θέρος καὶ ἔαρ καὶ περὶ τὰς θερμωτάτας τῆς ἡμέρας ὥρας, προτέρα ἢ σύγχρονος τῶν ὀμβρῶν, εἴτε βροχῶν βροχῶν. Τὰ νέφη, ὅθεν προέρχεται,

φαίνονται ὀδοντωτὰ καὶ πολλαχῶ παρακόποι· ἐνίοτε δὲ φυσικωμένα εἰς τὸ μέσον καὶ πλησιάζουσι πολὺ εἰς τὴν γῆν.

Ὁ ἤχος, ὃ ὁποῖος ἀκούεται πρὶν πέση ἡ χαλάζα, κατὰ τινὰς μὲν γίνετα ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν τῶν χαλαζῶν, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴν ἐκपुरσοκρότησιν

Ἡ χαλάζα περιέχει εἰς τὸ κέντρον ὀλίγην χιόνα, ἐν ᾧ τὸ κέλυφος ὑπάρχει διαφανές· ἀλλ' ἀπαντᾷται χαλάζα μὲ στρώματὰ ἐναλλάξ σκιερὰ καὶ διαφανῆ.

Τῷ 1657 ἔπεσε εἰς τὴν Ἀγγλίαν χαλάζα 5 οὐγγιῶν, ἔπειτα δὲ 14.

Τῷ 1793 ὡς ἡ πυγμὴ ὀγκώδης εἰς τὴν Γαλλίαν.

Τῷ 1788 προξένησε 21,000,000 φράγκων ζημίαν εἰς πάλαι κοινότητα τῆς Γαλλίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ μεσημέριον μάλιστα ἐξατμίζεται ἀπὸ τὴν θερμότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων μέρος ὑγρασίας τῶν ἀτμῶν τοῦ νέφους, καὶ ἐπειδὴ δὲν γίνετα ποτὲ ἐξατμισμὸς χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ ψύχος· οἱ εἰρημένοι ἀτμοὶ πῆγνυνται καὶ σχηματίζουσιν, οὕτως εἶπειν, τὸν πυρῆνα τῆς χαλάζης. Ἐπειτα δὲ οἱ πυρῆνες οὗτοι παραπέμπονται καὶ μεταπηδῶσι πολλάκις ἀπὸ νέφος εἰς νέφος διαφόρων ἠλεκτρικῶν δυνάμεων, ἕως οὐ αὐξανόμενοι κατὰ μέρος μὲ τὴν προσθήκην νέων στρωμάτων πέσωσιν εἰς τὴν γῆν.

Ἀερόλιθοι. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιραν πίπτουσι καὶ ὄγκοι μεγάλοι πετρῶν ἐκσπρονδονιζόμενοι ἀπὸ κρατήρας τῆς σελήνης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, κατὰ τὴν πιθανοτάτην ὁδόν. Εἰς τὸ μυσσεῖον τῶν Ἡρισίων εὐρίσκονται πολλοὶ τοιοῦτοι ἀερόλιθοι. Ὁ δὲ χημικὸς Langier ἀναλύων αὐτοὺς εὐρήκην ὅτι περιέχουσι μάλιστα σίδηρον καὶ νικέλιον.

(Ἀνθολ. Κοιν. Γνώσ).

Ἡ Μεσόγειος Θάλασσα.

1) Ὁνομα. Ἡ τὰς μεσημβρινὰς ἀκτὰς τῆς Εὐρώπης, τὰς προσδόρους τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰς προσσεπέρους τῆς Ἀσίας ἔρχουσα μεγάλη θάλασσα ὠνομάζεται ἐν τῇ Π. Δ. Θάλασσα ἐπὶ δυσμῶν, εἴτε πρὸς δυσμὰς τῆς Ἡλιακστίνης οὐσα (Δευτερ. ΙΑ. 24.) καὶ θάλασσα Φυλιστιεῖμ (Ἐξ. Κ. Γ. 31) διότι ὁ λαὸς οὗτος κατείχε μέρη τῶν ἐπ' αὐτῇ παραλιῶν. Κυρίως ὅμως ὠνομάζεται θάλασσα ἡ Μεγάλη, ἡ θάλασσα ἁπλῶς (Ἀριθμ. ΛΔ. 6, 7, Ἰησ. Ναυ. Θ. Ι. ΙΕ. 47, Ἰεζ. ΜΖ. 10. 15. 20, Γ. Βασίλ. Ε. 9. παράβαλ. Α. Μακκαβ. ΙΔ. 34, ΙΕ. 11). Ὅτω καὶ ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ὀμήρου, τῶν κυκλικῶν ποιητῶν, τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Πινδάρου ὠνομάζεται κατ' ἔμφρασιν «ἡ θάλασσα». Ὁ λογογράφος Ἐκαταῖος λέγει αὐτὴν Μεγάλην θάλασσαν (Ἀποστ. 347. ἐκδ. Klausen). Καὶ οἱ Ἰστορικοὶ καὶ οἱ ἰδίως Γεωγράφοι δὲν ὀρίζουσιν αὐτὴν δι' εἰδικοῦ τινος ὀνόματος. Οἱ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς καλοῦσιν αὐτὴν ἔσω θάλασσαν (Mare internum, Pomp. Mela I. §. 4, Plin. iii. 3) ἢ ἐντὸς θάλασσαν (intestinum, Sall. Jug. 17. Fler. iv. 2 ἢ ἔσω θάλασσα, Πολύβ. Γ. 39, ἢ ἐντὸς θάλασσα Στράβ. Β. σελ. 121. Γ. 439, ἢ ἐντὸς Ἡρακλείων σπηλῶν θάλασσα Ἀριστοτελ. Μετ. Β. 1 ἢ κοινότερον ἢ καθ' ἡμᾶς θάλασσα. Mare nostrum Sall. Jug. 17. 18. Caes. B. G. v. i. Liv. xxvi 42, Pomp. Mela i §. i. ἴδε καὶ Στράβ. Β. 121). Τὸ ἐπίθετον Μεσόγειος, Mediterranean, δὲν εὐρίσκειται ἐν γῆσει παρὰ τοῖς κλασσικοῖς. Πρῶτος δὲ μετεγειρίσθη αὐτὸ ὁ Solinus (c. 22, παράβαλ. Isid. orig. xii 16). Παρὰ τῶν καθ' ἡμᾶς ναυτιλλομένων λέγεται Ἀσπρη θάλασσα πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς Μαύρης θαλάσσης, παρὰ τοῖς λοιποῖς δ' Ἑυρωπαϊαῖς καὶ ἡμῖν ἤδη ὠνομάζεται Μεσόγειος.

2) Ἐκτασις, σχῆμα, καὶ διαστάσεις.—Ἡ Μεσόγειος θάλασσα ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς 6° Δυτ. Μῆκ. μέχρι τῆς 36° Ἀν. τοῦ Γρηνοικείου ἀστεροσκοπεῖου. Τὸ μέγιστον δ' αὐτῆς πλάτος ἄρχεται ἀπὸ τῆς 30° μέχρι τῆς 34° Β. πλ. Ὅθεν μῆκος μὲν ἔχει ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν μέχρι τοῦ ἐνδοτάτου κατὰ τὴν Συρίαν μυχοῦ αὐτῆς 200 περίπου Ἀγγλ. μιλίων, πλάτος δὲ ἀπὸ 80-500 μιλ. καὶ παρῆλιον γραμμῆν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Εὐξείνου 4,500 λευγῶν. Οἱ ἀρχαῖοι, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι ἡ θάλασσα αὕτη καλύπτει μείζιστον τῆς γῆνινος σφαιρας μέρος, εἰ καὶ ἐστὶ 17κις μικρότερα τοῦ Εἰρηκικοῦ Ὀκεανοῦ, ὥριζον αὐτῆ πολλὸ μείζω ἐκτασιν. Μῆ δυ-

νάμενοι νὰ καταμετρώσιν ἐπισταμένους ὀριζοντίους γωνίας καὶ στερούμενοι τῆς βοηθείας τῆς πυξίδος καὶ τοῦ χρονομέτρου, περιέπιπτον εἰς μεγάλη λάθη ἐν ταῖς μεγάλων ἐκτάσεων καταμετρήσεσιν αὐτῶν. Ὅθεν τὰ μὲν ἀνατολικά μέρη τῆς θαλάσσης ταύτης κατεμέτρησαν καὶ περιέγραψαν ὀπωσοῦν ἀκριβέστερον, τὰ δὲ δυτικὰ ὥρισαν καὶ ἐμέτρησαν λίαν ἐσφαλμένως. Ὁ Στράβων, φιλοσοφικὸς μάλλον ἢ ἐπιστημονικὸς γεωγράφος, ἀναλαβὼν νὰ διορθώσῃ τοῦ Ἐρατοσθένους τὰ λάθη (Β. 103, 106) περιέπεσεν αὐτὸς εἰς πλείω περιέγραψε μὲν βέλτιον τὰς τῆς Μεσογείου παραλίαις, ἀλλὰ παρέστρεψε τὰ δυτικὰ αὐτῆς μέρη θεῖς τὴν Μασσαλίαν 13 1/2° μεσημβρινώτερον τοῦ Βυζαντίου, κειμένην ὡς γνωστὸν 2 1/4° βορειότερον αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐξέπεσεν εἰς μέγιστα πταίσματα, οἷον ἐξέστρεψε τὴν Βόρ. παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς ὡσεὶ 4 1/2° πρὸς Μ. ἐν τῷ πλάτει τῆς Καρχηδόνας, καὶ ἔθεσε τὸ Βυζάντιον 2° βορειότερον τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ θέσεως. Αὐξήσας οὕτω τὸ πλάτος ὅπου μάλιστα ὤφειλε καὶ ἠδύνατο εἶναι ὅσον οἶον τε ἀκριβῆς. Ὁμῶν ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον μῆκος τῆς Μεσογείου ἔφερεν ὡσεὶ 20° ἐπέκεινα τοῦ ἀληθοῦς ὀρίου. Ἐν τοῖς συνοδύουσι τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Πτολεμαίου γεωγραφικοῖς πίναξι τοῦ Ἀγαθοδαίμονος, εἰ καὶ ἀκηδῶς ἐσχεδιασμένοις, φέρεται πολὺ ὀρθότερον διάγραμμα τῆς θαλάσσης ταύτης ἢ ἐν τῷ Θεοδοσιανῷ ἢ Πευτιγγερνανῷ ἄθρακι, ἐν ᾧ τοσοῦτον συνστάλαται τῆς Μεσογείου τὸ πλάτος, ὥστε ὁμοιάζει μᾶλλον πορθμὸν καὶ αὐλακᾶ ἢ θέσιν δὲ, τὸ σχῆμα καὶ αἱ διαστάσεις τῶν νήσων αὐτῆς ὅπως ἐκτετοπισμένα καὶ παραμεμορφωμένα εἰσι. Τὰ πλάτη ὑπελογίσθησαν παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐρευνητῶν εἰς στάδια μετρούμενα ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ, δὲν φαίνονται δὲ τόσω ἀσύμφορα ἀλλήλοις ὅσα ἤθελε τις περιμένει ἐκ τοιαύτης μεθόδου. Τὸ μεταξὺ τῆς Ἰσημερινῆς γραμμῆς καὶ τῶν Συρακουσῶν, ἢ μᾶλλον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, μῆκος φέρεται ὡς ἐξῆς.

Ἐρατοσθένης	στάδια	25,450
Ἰππαρχος	»	25,600
Στράβων	»	25,400
Μαρίνος Τύριος	»	26,075
Πτολεμαῖος	»	22,833
Ἐρατοσθένης	στάδια	11,800
Ἰππαρχος	»	16,300
Στράβων	»	14,000
Μαρίνος Τύριος	»	18,583
Πτολεμαῖος	»	29,000

Ἐν τῷ τοῦ ναυάρχου Smyth συγγράμματι (The Mediterranean, p. 375) εὐρίσκει ὁ βουλόμενος τὰ περαιτέρω περὶ τούτων (ἀκολουθεῖ).

Συνέχεια τῶν περὶ ἐξετάσεων τῶν σχολείων πληροφοριῶν (ἴδ. ἀρ. 131).

Κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν εὐάρεστον ἦν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων καὶ ἀξίσι συστάσεως καὶ περιποιήσεως διὰ τοῦτο οἱ διδάσκαλοι, καὶ τῶν ἐξῆς ἐτι σχολείων.

Καλαμῶν. Τοῦ σχολείου τούτου προώδευσαν μᾶλλον οἱ μαθηταὶ τῆς α. καὶ β. τάξεως ἢ τῆς γ'. ἐνεκα διενέξεων συμβασῶν μεταξὺ τοῦ Σχολάρχου καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῆς· συσταίνεται δὲ ὁ Κ. Ν. Παππακατῆς καὶ ὁ Κ. Λιγερῆς· χαίρομεν δὲ πληροφοροῦμενοι ὅτι μεταμαθητέντες τινες τῶν μαθητῶν ἐξήτησαν συγγνώμην παρὰ τοῦ Κ. Σχολάρχου καὶ προσήλθον αὐτῆς εἰς τὸ σχολεῖον.

Κυπαρισσίας. Ἐγένοντο ἐν τῷ σχολεῖῳ τούτου πρόδοι παντὸς ἐπαίνου ἀξιοί, καὶ συσταίνεται εἰς τὴν εὐνοίαν τῆς ἀρχῆς ὁ διδ. αὐτοῦ Κ. Ἀ. Κωτσάκης.

Βυτίνης. Ὁμοίως, διδάσκαλος ὁ Κ. Ἀναζηρόπουλος.

Σκύρου. Ὁμοίως, ὡς καὶ κατὰ πᾶν ἔτος, ἐνεκα τοῦ ζήλου τοῦ διδασκάλου Κ. Μ. Κωνσταντινίδου.

Χαλκίδος. Μετά τὰς εὐαρέστους ἐξετάσεις τοῦ σχολείου τούτου οὐ σχολαρχεῖ ὁ Κ. Σφοίνης, συνδιδάσκουσι δὲ αὐτῷ ὁ 18 ἔτη διατελών ἑλληνοδιδάσκαλος Κ. Ζηλήμων, καὶ οἱ Κ. Ἀστέριος Γεωργιάδης καὶ Βορειόπουλος, συνέβη λυπηρά τις διένεξις μεταξύ τοῦ Σχολάρχου καὶ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς.

Ξηροχωρίου. Καὶ τούτου τοῦ σχολείου συσταίνεται ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ὁ διδ. Κ. Δ. Κεντιστός.

Καρύστου. Ἀποτέλεσμα εὐάρεστον, διδάσκαλος ὁ Κ. Π. Βιολίτης.

Γήνου. Ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῆς ἐφορίας οἱ διδάσκαλοι Κ. Κ. Καρπάθιος καὶ Βάλληνας· ἀσμενοὶ δὲ μανθάνομεν ὅτι καὶ τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν τῶν Κορασιῶν, διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς Κυρίας Καρπαθίου, ἄγει ἐξαιρετὰ καὶ σημαντικὰς ἀναδεικνύει προόδους.

Σκιάθου. Ὁμοίως.

Λεωνιδίου. Ὁμοίως, ὁ διδ. Κ. Ἰω. Οἰκονομίδης ἐπαινεῖται διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ.

Σπάρτης. Ὁμοίως, Σχολαρχ. ὁ Κ. Π. Ἰωαννίδης, διδάσκαλοι οἱ Κ. Κ. Κουγιουτέας καὶ Συνοκίδης. (ἀκολουθεῖ).

Νέα Βιβλία.

Γραμματικὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης. Συνταχθεῖσα ὑπὸ Γεωργίου Δούκα καθηγητοῦ τοῦ ἐν Πάτραις Βασιλικοῦ Γυμνασίου, πρὸς χρῆσιν τῶν Γυμνασίων τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ν. Ἀγγελίδου 1855· τιμᾶται δραχμῶν 3 1/2· καὶ εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. ἐν Πάτραις παρὰ τῷ συγγραφεῖ αὐτῆς Γ. Δούκα.

Θεωρητικὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ὑπὸ Παναγιώτου Ἀγαθοκλέους, ἐν Ἀθήναις τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείως 1855· εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Κ. Χ. Ν. Φιλαδελφεῖ καὶ ἐν Ἀργεῖ παρὰ τῷ ἰδίῳ ἐκδότῃ, τιμᾶται δραχ. 5.

Ἐπὶ προθέσει κοινῆς ὠφελείας κοπιᾶσας ὁ Κ. Ἀγαθοκλῆς εἰς σύνταξιν τοῦ περιέχοντος μουσικὰς γνώσεις βιβλίου αὐτοῦ, κτηθεῖσας ὑπὸ πολυχρονίου ἰδίας αὐτοῦ μελέτης καὶ πείρας, ἐσὶν ἀξίος ὁμοιῆς τιμῆς καὶ τῆς προστασίας τῆς Κυβερνήσεως, ἅτε πρῶτος ἐν Ἑλλάδι ἐκδὸς θεωρητικὸν τοιοῦτον ἔχομεν δὲ ἀφορμὰς ἵνα πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Κύριος Ἀγαθοκλῆς θέλει ἐμψυχωθῆ δεόντως εἰς ὅτι καὶ κλίσει πολλὴν καὶ ἰκανότητα εἰδικὴν ἔχει.

Ἄριθ. Πρωτ. 4762.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΠΡΩΤΕΥΣΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρὸς τοὺς Κυρίους Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Διδασκάλους τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς εὐρεσθήθη νὰ μοι ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1855.

Ὁ ὑπουργὸς

Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Τὸ εὐσύννοπον καὶ ἀφελὲς τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου δεικνύει ἀρκούντως τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας τοῦ Κ. Χριστοπούλου. Ἡ σιωπὴ λέγει πολλάκις πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ταῦτα ἕκαστος περιμένει εὐλόγως παρὰ τοῦ νέου τούτου ὑπουργοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ Κ. Χ. Χριστόπουλος πρῶτον βουλευτὴς Ὀλυμπίας, ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ Τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως, ὁ δὲ Κ. Ἀλ. Κοντόσταυλος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνυποκρίτου ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν ἄρτι τὸν βίον μεταλλάξαντα φιλελληνα Γάλλον Φαβιέρου, πρῶτον καθιδρυτὴν τοῦ ἑλληνικοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ζῶντ' ἐπεδείχθησαν τὴν προπαραβουσαν τετάρτην, τελεσθέντος ἐν τῷ ἐνταῦθα ναφ τῶν Δυτικῶν, διαταγῆ καὶ δαπάνῃ τῆς Κυβερνήσεως, μνημοσύνου αὐτοῦ· αὐθόρμητοι συνήρουν περὶ τὸν ναὸν καὶ ἐν αὐτῷ πάντες οἱ παλαιοὶ συ-

ναγωνισταὶ τοῦ μακαρίτου ἀνδρὸς καὶ πλῆθος εὐγνώμονος λαοῦ μετὰ πενθίμου καρδίας καὶ κατανύξεως. Ὁμοίον μνημόσυνον αὐτοῦ ἐτελέσθη τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν Ναυπλίῳ, ἐν ᾧ τὰ αὐτὰ ὑπὸ πάσης τῆς πόλεως ταύτης ἐπεδείχθησαν αἰσθήματα. Αἱ Βουλαι καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀνεκοίνωσαν ἐπισήμως τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ εὐεργέτου τῆς πατρίδος Φαβιέρου τὴν θλίψιν τοῦ ἔθνους ἐπὶ τῇ ἀποβιώσει αὐτοῦ καὶ τὸ ὄπερ συναισθάνεται σέβας καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρὸς, διετάχθη δὲ καὶ τριήμερον πένθος εἰς τὸν στρατόν. Τὸ Ἑλληνικὸν γένος, φύσει καλοκάγαθον καὶ χρηστόθηδες, τιμᾶ καὶ ζῶντας καὶ τεθνεώτας τοὺς εὐ ποιούντας αὐτῷ καὶ ἐπαξίως ἐκτιμᾶ τοὺς ὀπωσθήποτε αὐτὸ ὠφελοῦντας. Τὸ ὄνομα καὶ αἱ φιλελληνικαὶ πράξεις τοῦ Φαβιέρου διακοσμοῦσι τὰς δέλτους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς Ἑλλήνος ἀνεξίτηλος διαμένει.

— Ἐνθυμούνται ἴσως οἱ ἀναγνώσται τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, ὅτι ἐν τῷ ἀριθ. 12, 1853 Ἰανουαρ. 12 ταύτης ἐγράψαμεν περὶ τῆς ἀπαρμιλλου φιλομουσίας τοῦ νῦν ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ τῶν Ἱεροσολύμων θρόνου εὐκλεῶς καθήμενου Μακαριωτάτου Πατριάρχου Κυριλλου, ὡς καὶ περὶ τῆς θεοφιλοῦς τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος σπουδῆς πρὸς διάδοσιν οὐ μόνον τῆς θύραθεν ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγωγῆς τῶν ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν αὐτοῦ θεοθεν τεταγμένων πολυφύλων λαῶν. Ἰδοὺ δὴ νῦν, ἐπ' ἄλλοις ἀγλαοῖς τῶν φροντίδων τῆς αὐτοῦ Μακαριότητος καρποῖς, περιήλθεν εἰς φῶς ἐκ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις συσταθέντος παρ' Αὐτῆς τελειοτάτου καὶ περικαλλοῦς τυπογραφείου ὁ πρῶτος τόμος βιβλίου σπουδαιότητος καὶ ψυχωφελεστάτου, φέροντος ἐπιγραφὴν «Ἐρμηνεῖα εἰς τοὺς ΡΝ ψαλμοὺς τοῦ Προφητᾶνακτος Δαβὶδ, συντεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου» ταύτης δὲ προτετάχται βιογραφία τοῦ συγγραφέως, καὶ εἰσαγωγή εἰς τὴν βιβλίον τῶν Ψαλμῶν, ἀμφότερα συγγραφέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Διονυσίου Κλεόπα καθηγητοῦ τῆς θεολογίας ἐν τῇ Πατριαρχικῇ σχολῇ τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ καὶ ἐκδόντος τὴν ψυχοφελῆ ταύτην βιβλίον ἐπιθυμία καὶ παραινέσει τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου. καὶ ἡ μὲν εἰσαγωγή περιέχει σπανίας ἢ ὄλως ἀνεκδότους πραγματείας, οἷον τὴν εἰς τὰς θείας γραφὰς εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸ τοῦ Ὠριγένους εἰς τοὺς ψαλμοὺς ὑπόμνημα, τὸ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς πόνημα τοῦ Ψελλοῦ· Ἡ δὲ προτεταγμένη αὐτῆς τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀνθίμου βιογραφία συνηρημολογήθη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ ἐκδότου Κ. Κλεόπα ἐκ σωζωμένων βιογραφικῶν σημειώσεων καὶ ἐκ φερομένων εἰσέτι ζώσῃ φωνῇ παραδόσεων. Πάντα δὲ ταῦτα εἰσι γεγραμμένα γλώσση καθαρῆς καὶ ἱεροπρεπεστάτῃ ἀξίως τῆς πανταχοῦ τῶν ἰδίων ἐν τῇ βιβλίῳ σημειώσεων τοῦ ἐκδότου ἐμφαινόμενης πολυμαθείας. Ὁφείλεται πολὺς ὁ ἔπαινος καὶ μεγάλη ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ τῷ παραγγέλλαντι τὴν δημοσίευσιν διὰ τύπου τοῦ προκειμένου βιβλίου καὶ τῷ ἐκτελέσαντι ταύτην μετὰ πάσης προθυμίας ἅμα δὲ καὶ τελείας ἐπιτυχίας. Εὐαρέστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁσονούπω ἐκδίδεται καὶ ὁ δεῦτερος τόμος τοῦ προκειμένου ἔργου, περὶ οὗ ἐπιφυλαττόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ἐκτενεστέρον τὰ δέοντα πρὸς γνῶσιν τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν καὶ ἔπαινον τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου θεραπόντων, τῶν πολλαπλασιαζόντων θεοφιλῶς τὸ δοθὲν αὐτοῖς τάλαντον, καὶ ποιούτων καὶ διδασκόντων τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, πρὸς σωτηρίαν τῶν πεπιστευμένων παρὰ Κυρίου αὐτοῖς λαῶν, ὧν ἐμπροσθεν λάμπει τὸ φῶς αὐτῶν καὶ ἐν τῇ θέᾳ τῶν καλῶν αὐτῶν ἔργων δοξάζουσιν οὗτοι τὸν ἐν οὐρανοῖς πατέρα, τὸν δόντα αὐτοῖς ποιμενάρχας καὶ διδασκάλους καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἀξίους.

— Ὁ ἐν τῷ Βασιλικῷ Διδασκαλεῖῳ καὶ ἐν τοῖς διαφόροις ἰδιωτικοῖς καταστήμασι διδάσκαλος Κ. Ἡρακλῆς Λαζαρίδης, ἐξέδωκε τὸ τρίτον νέον δωδεκάφυλλον Καλλιγραφίαν (ἐξ ὧν δύο εἰσὶ Γαλλικὰ), καθ' ἡμετέραν γνώμην, ἀρίστην ἀπασῶν β-σας ἕως τοῦ νῦν εἶδομεν· ταύτην συνιστῶμεν ἀπασὶ τοῖς τε διδασκομένοις καὶ διδάσκουσι τὸ μάθημα τοῦτο, ἵν' ὡς βοήθημα χρῶνται αὐτῇ, ἀποφεύγοντες τὸ ἀκανόνιστον καὶ ἀχαρὶ μάλιστα ἄλλων τινῶν. Πωλεῖται δ' ἐν τῷ Βασιλ. Διδασκαλεῖῳ τοῖς μὲν ἀνά ἐν λαμβάνουσι σῶμα λεπτῶν πεντήκοντα, τοῖς δὲ πολλὰ ἐλιγώτερον.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274).